

El goig de revisar la vida

Un servidor pertany fa aproximadament vint i cinc anys a un grup que cada setmana revisa què fa a la seva vida i amb la seva vida, això pot semblar estrany, però no ho és, surt del compromís dels seus integrants de ser protagonistes de la seva vida, les seves vivències i de l'entorn que els envolta. Deia que semblava estrany ja que és difícil que en una societat com l'actual un grup de persones puguin mantenir un compromís tant de temps enmig d'una societat que tira molt de l'obsolescència i de les coses immediates. Això ha estat possible gràcies a la nostra flexibilitat per trobar moments per reunir-nos, malgrat els canvis que han sorgit en les nostres vides: casaments, pèrdues de persones estimades, naixements, estudis, treball, etc.

En aquestes revisions no teoritzem sobre la vida, partim del que cada dia ens passa, d'aquestes dificultats que tots tenim i que en un moment o altre ens aturen. Això ho fem utilitzant la revisió de vida, que consisteix en veure què ens passa, analitzar les seves cau-

ses i conseqüències, jutjar on veiem perquè passen aquestes coses i quina seria la millor manera d'actuar, i, finalment, actuar, que seria el compromís transformador.

Aquesta forma de fer semblaria com una teràpia, i segur que en molts llocs ho deuen fer així, la gran diferència és que nosaltres utilitzem com a referent a Crist, què va dir, què va fer i quines actituds deixava entreveure. Us asseguro que és l'única forma de créixer d'una forma real per a no caure en l'autoengany, i, per tant, un camí clar i evident cap a la felicitat. Ell ens fa de mirall, ja que si ho fem conscientment ens farà prendre uns compromisos autèntics que faran transformar-nos a nivell personal i serem transformadors del nostre entorn, fent que prenguem compromisos ens els àmbits on ens movem habitualment: amics, família, feina, política, societat, etc.

D'eines n'hi ha moltes, jo us faig participants d'una que fa molts anys que s'utilitza i que continua vigent. En un món on per natura no se'ns proporcionarà ni eines ni espais de reflexió ni revisió és important saber que hi ha gent que creu en altres formes i maneres de fer. Per això us en faig participants.

A Lleida i les seves comarques hi ha un bon grapat de persones que l'utilitzen i que, a més, estan agrupades en diferents moviments. Aquests també estan presents a la resta de Catalunya, Europa i el món. Jo simplement sóc membre d'un d'ells.

Francesc López, militant del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida (MPCL)

Celebració de les noces d'or del P. Àngel Alegre

S'han celebrat les noces d'or del pare Àngel Alegre, rector del Soleràs, Granyena de les Garrigues i vicari de les parròquies de Magraners i Bordeta de Lleida. L'eucaristia va estar concelebrada per tretze companys

seus i va comptar amb l'assistència de familiars arribats de Burgos, la seva terra natal. Al finalitzar, li varen oferir un obsequi, expressant-li el seu agraïment i reconeixement per la seva entrega a tots els seus parroquians.

AJUDANT A VIURE

L'Evangelí allibera

La fe cristiana (creure en Jesucrist) és quelcom que rebem d'altres i que ens comuniquem els uns als altres seguint el mandat explícit del mateix Jesús. El seu contingut il·lumina tot allò autènticament humà i ens ajuda a enfrontar els desafiaments de la vida personal i col·lectiva de la humanitat.

Una característica del món actual és la diversitat de dinamismes que contribueixen a la seva globalització: avui tot s'universalitza i hi ha una interdependència cada vegada major. I nosaltres sabem que hi ha en l'Evangelí una dinàmica d'amor, d'unitat, de fraternitat universal que pot il·luminar aquest procés i destriar els seus valors, per tal que puguin transformar beneficiosament la realitat. Les precisions de l'Evangelí a propòsit de la justícia, de la preferència pels més fràgils, de la dignitat de tota persona, del Bé Comú, poden tenir un pes especial davant tantes insatisfaccions que l'evolució del nostre món provoca.

Les qüestions que es plantegen als nostres dies en diversos indrets són importants: l'aspiració universal a la pau, una major justícia, el desig d'un medi ambient sa i habitable, etc. De vegades trobem també persones que semblen desentendre's de les qüestions fonamentals: amistat, família, principis morals... i, a la vegada, viuen a la recerca de sentit deixant-se portar per valors i absoluts de substitució. Per a nosaltres són oportunitats per a l'evangelització. L'Evangelí i l'experiència que aporta sobre la vida humana pot ser una font d'inspiració i d'esperança per anar avançant en la recerca de respostes i solucions.

Naturalment, l'evangelització no ha de consistir fonamentalment en afirmar deures o a consolidar pràctiques religioses sinó en acompanyar processos i fer propostes, creant ocasions per tal que les persones puguin respondre lliure i responsablement a Déu. Propostes que hauran de ser acompanyades necessàriament del testimoniatge de persones i comunitats que ho viuen i ho poden fer veure amb les seves obres.

Això ens demana, als cristians, dedicar moments i ocasions d'aprofundiment a la llum de la Paraula de Déu, de pregària personal i comunitària, d'escolta i de confrontació recíproca, per tal d'ajudar-nos a mantenir la necessària qualitat evangèlica i evangelitzadora que estem cridats a viure. Ens cal mantenir un exercici de discerniment que ens faci posar al centre de la nostra acció eclesial allò que Déu ens va fent veure com a més essencial en la tasca de la transmissió de la fe i de la iniciació cristiana.

Els cristians tenim el convenciment que el missatge de Jesús del que som portadors és profundament alliberador en qualsevulla situació. Ara que comencem un nou curs pastoral tenim una nova ocasió per a repensar les qüestions fonamentals i encertar a ser més i millor «sal i llum». Haurem de reconèixer les nostres limitacions amb humilitat, però seguirem escoltant amb claredat les paraules exigents de Jesús: «Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada?» (Mt 5,13).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MARIA TRULLOLS

50 anys d'agraïment

La Gna. Maria Trullols acaba de fer 50 anys com a carmelita de la Caritat-Vedruna i —en fa 29 que és a la comunitat de Manresa. En agraïment va teixir una jaqueta de llana *saco* per al papa Francesc, que li va lliurar el 14 de maig, «per la seva manera de ser, la seva proximitat, la seva exigència, pels anys de vocació vedruna i per haver superat la primera fase d'un càncer limfàtic».

Què han representat aquests primers 50 anys?

Els valoro molt positivament. He donat molt, però he rebut molt més encara. Alguna vegada he tingut la temptació de *penjar els hàbits*, però després he arribat a la conclusió que les persones passen, les situacions són efímeres. Jesucrist hi és sempre, i per Ell vaig fer aquesta opció de vida.

Com ha evolucionat la seva fe? També positivament. A vegades la fe és molt fosca, però la constància en la pregària, el ser comunicativa i sincera amb mi mateixa i l'exemple de persones fidels en tot moment m'ha ajudat a créixer en la fe. He descobert Déu present en mi i en els altres. Això m'ha enriquit.

De què li està més agrada a Déu?

De la vocació vedruna concretada en l'educació. De tot el que he rebut d'Ell a través dels altres. De les persones que ha posat al meu camí dins la Congregació i fora. I el que més li agraeixo és Montserrat, el meu referent des de fa 38 anys: m'ho ha donat tot i m'ha fet tal com sóc. A Montserrat m'han ensenyat a estimar, estimant-me; a valorar, valorant-me. M'han fet descobrir el doll interior que Déu ha dipositat en mi i m'han fet costat tant en els moments de llum com en les hores foscanes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La sortida cap a les perifèries

«Déu viu a la ciutat», diu el document d'Aparecida. És una afirmació de fe que equival a dir que «Déu està present en la història». El Déu encarnat viu de moltes maneres en el temple de la seva Església i en els temples que són les cases i les ciutats. Necessitem una mirada contemplativa —que és una mirada de fe— capaç de descobrir «el Déu que viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvelada. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (*Evangeli Gaudium*, 71).

La *sortida* missionera de l'Església ha d'arribar a les «perifèries existencials, socials i geogràfiques», diu Francesc. «L'Església ha fet una opció per la vida que la projecta necessàriament vers les perifèries més fondes de l'existència: el néixer i el morir, l'infant i l'ancià, el sa i el malalt», diu el document d'Aparecida (A 418).

Anar cap a les perifèries inclou anar cap als pobres i els exclosos, cap als barris pobres de les ciutats (*favellas* o *villas miseria*). Això ho varen expressar llibres ja antics, com el titulat *En el corazón de las masas*, de René Voillaume o *El corazón del mundo*, de Hans Urs von Balthasar, que contempla Jesucrist com el cor de Déu enmig del món (cf. O. González de Cardedal, *Dios en la ciudad* (Ed. Sígueme, Salamanca 2013).

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Una regla de oro

¿Què han de hacer los padres que se separan, pero desean producir el menor trauma en sus hijos? He aquí unas sugerencias:

- No cambiar radicalmente la forma de vida de los hijos. Vivienda, escuela, etc.
- Hablar sin apasionamiento del padre ausente (sin resaltar rasgos negativos).
- Comprender los trastornos emocionales que pueda presentar el niño, según la edad.
- Intentar la custodia compartida y, a falta de ella, pactar las visitas lo más elásticas posibles, aunque siempre previo aviso de la visita.
- Procurar no *comprar* el amor del hijo (con caprichos y excesivos regalos).
- Cuidado con las muestras de afecto con las nuevas amistades delante de los hijos.
- Si hay nuevo matrimonio, no forzar al niño a rechazar a su padre biológico.
- Procurar establecer una red de soporte alrededor del niño: amigos, clubes, etc.
- Facilitarle figuras parentales sustitutorias: abuelos, tíos...
- El niño ha de tener la seguridad de que sus padres, por encima de todas sus desavenencias, le siguen queriendo. Es la regla de oro que engloba todas las anteriores.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados,
Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Miel de áloe

Se habla de los muchos beneficios del áloe, una planta de sabor amargo. En la fiesta de la Exaltación de la Cruz del año pasado, el Papa empleó el símil de la miel de áloe: «¿Cómo probar esa miel de áloe, esa dulzura amarga del sacrificio de Jesús? [...] La historia del hombre y la historia de Dios —decía— se entrecruzan en la cruz. Historia esencialmente de amor.»

Preguntaba Francisco: «¿Cómo podemos comprender un poquito el misterio de la cruz?» Y respondía: «De rodillas, en la oración, pero también con las lágrimas. Es el llanto del arrepentido, el llanto del hermano y de la hermana que mira tantas miserias humanas y las mira también en Jesús, de rodillas y llorando.»

La cruz da miedo. Incluso el Señor pidió a Dios: «Padre, aleja de mí este cáliz»; pero agregó: «Que se cumpla tu voluntad». Jesucristo da su vida por amor. Él «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz».

Y, sobre todo, el Papa evidenció que para entrar en este misterio siempre tenemos «necesidad de la Madre, de la mano de la mamá». Que María —añadió— «nos haga sentir cuán grande y cuán humilde es este misterio, cuán dulce como la miel y cuán amargo como el áloe».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26. 33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.
16. ■ **Dimarts** [1Co 12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7, 11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).
17. ■ **Dimecres** [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7, 31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.
18. ■ **Dijous** [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
19. ■ **Divendres** (□ Barcelona) [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. St. Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV); Sta. Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
20. ■ **Dissabte** [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8, 4-15]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; Sta. Càndia o Càndida, vg. i mr.
21. ■ † **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excolector d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

DIUMENGE DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

► Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

El Calvari. Pintura de Francisco Gallego (1468?-1507)

►) Aquesta imatge parla

► Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

► Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentaban: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

Exaltació i encarnació

El text de l'evangeli de Joan que il·lumina la festa d'avui no comença fent referència a la creu sinó que parla de pujar al cel: «Ningú no ha pujat mai al cel fora d'aquell que n'ha davallat, el fill de l'home» (Jn 3,13).

Tanmateix, en canvi, tot seguit, l'elevació de Jesús en la creu es compara amb la serp enlairada per Moisès en el desert (Nb 21,8-9) com un símbol de la salvació (Sv 16,6) per a tots els que la contemplaven. D'aquesta forma, el misteri de l'exaltació de Jesús en la creu il·lustra la tornada de Jesús allà on era abans (Jn 6,62). La mort de Jesús en la creu és el pas de Jesús

d'aquest món al Pare (Jn 13,1). La mort de Jesús és doncs, a l'ensens, la seva exaltació, és a dir, la seva resurrecció (cf. Fil 2,5-11, sobretot v. 6). La mort de Jesús és el moment de la victòria de Jesús sobre el món i el seu príncep de la mort (cf. Jn 12,31-33 i 16,33; també 8, 44).

Però hi ha més. En el text que presenta la pujada de Jesús al cel, es parla també de la seva davallada del cel. L'exaltació de Jesús, la seva mort en creu, és relacionada amb la seva davallada, és a dir, amb la seva vinguda, el seu naixement, la seva encarnació (Jn 1,14). Amb aquest enllaç entre exaltació i encarnació, la vida terrenal de Jesús, emmarcada entre el seu naixement

(Jn 18,37) i la seva mort (la seva victòria, 16,33), queda pregonament presentada com un atansament de Déu vers nosaltres (el que ha davallat), que ens invita a pujar amb ell vers el Pare (el que ha pujat, cf. 20,17).

Encarnació i exaltació són, d'alguna manera, el mateix esdeveniment: revelen el Pare com a l'origen (el Pare) i el destí de Jesús (el Pare). Però, i això cal subratllar-ho, són també dos moments cabdals de l'existència humana. Jesús ve de l'àmbit de Déu i hi torna, però després d'haver viscut com un membre de la nissaga humana. És la confessió de fe cristiana. Vet aquí la fondataria de la festa d'avui.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'Evangelització

Vida Creixent

QUI SOM?

Vida Creixent és un moviment laic d'Església de gent gran que té per objectiu general descobrir i viure fermament la nostra vocació i missió com a cristians. També volem demostrar la importància social de la gent gran en la societat d'avui.

QUÈ FEM?

Mitjançant les nostres reunions fomentem l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat (pilars del nostre Moviment), per poder créixer en la fe i en el sentiment de pertinença a l'Església.

COM HO FEM?

Ens reunim mensualment en petits grups per a reflexionar sobre un tema concret del temari que se'ns proposa cada any per a Catalunya, Andorra i Les Illes. De les reunions en surten els reptes que ens proposem cada mes i que ens ajuden a «créixer». Col·laborem en diferents activitats de les nostres parròquies i d'altres entitats diocesanes.

Altres activitats són:

- Cursos anuals de formació a l'IREL.
- Reunions amb el consiliari per a preparar el tema del mes.
- Trobades per afavorir l'amistat.
- Reunions interdiocesanes trimestrals a Barcelona. Trobades interdiocesanes anuals amb tots els militants.
- Assemblees diocesanes (inici, final de curs i dia dels patrons). Reunions nacionals a Madrid.

Exercicis a Raïmat

Cada estiu se celebra una tanda d'Exercicis Espirituals a la Casa d'Espiritualitat dels Jesuïtes de Raïmat. Aquest any, del 6 al 12 de juliol, hi hem assistit 23 persones provinents de Girona, Barcelona, Lleida i comarques, entre elles un prevere, tres matrimonis i el direc-

tor dels exercicis, Mn. Ramon Prat, que ens ha acompanyat. Han tractat sobre «Els Fets dels Apòstols, evangeli de l'Església dins la història». Els participants hem pogut fer pregària en un ambient de silenci i en un entorn de pau, enmig de la natura que envolta la Casa. Tot plegat ha fet possible un bon aprofitament d'aquests exercicis, per la qual cosa creiem que seria bo que l'any vinent molta més gent se'n pogués gaudir.

XIII Jornades de responsables de Catequesi

Organitzades pel SIC i presidides pel bisbe Sebastià Taltavull, van tenir com a títol «El responsable catequètic, missioner» i es van desenvolupar a finals de juny a Barcelona, assistint responsables de Catequesi de totes les diòcesis de Catalunya i les Illes Balears.

Van començar amb una xerrada de Mn. Salvador Pié, sota el títol «*Evangelii Gaudium* i l'anunci de l'Evangeli» que ens va ajudar a entrar en matèria sobre quin és el paper del responsable de la Catequesi dins de les nostres diòcesis. La resta de les sessions van ser conduïdes per l'equip de Jesuïtes Educació. Els responsables de Catequesi van sortir molt contents de l'experiència i de les dinàmiques utilitzades.

Trini Catalán

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 12 h
(juliol, agost i setembre)

Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 14 de setembre:**
—Exaltació de la Santa Creu.
- **Dimecres, 17 de setembre:**
—19.30 h, Assemblea de socis de l'Acadèmia Mariana.

Pelegrinatge a Bujanda (Àlaba)

Prop de dos centenars d'alguairencs, encapçalats pel seu alcalde, Antoni Perea, acompanyat per diversos regidors i el director de Governació de la Generalitat a Lleida, Jordi Curcó, així com el rector del poble, Mn. Carles Martí, van pelegrinar, el passat dia 6 de juliol, a l'igual com fan tots els anys cada primer diumenge de juliol, al poble alabès de Bujanda, a uns trenta kilòmetres de la ciutat de Vitòria.

El motiu del pelegrinatge no ha estat altre que venerar el que la tradició diu que és el cos incorrupte de sant Faust, conservat en un sepulcre al costat de l'altar major de la petita església parroquial d'aquest petit poble basc, quan es compleixen enguany els 1.400 anys de la seva mort.

AYUDANDO A VIVIR

El Evangelio nos hace libres

La fe cristiana (creer en Jesucristo) es algo que recibimos de otros y que nos comunicamos unos a otros siguiendo el mandato explícito del mismo Jesús. Su contenido ilumina todo lo auténticamente humano y nos ayuda a afrontar los desafíos de la vida personal y colectiva de la humanidad.

Una característica del mundo actual es la diversidad de dinamosos que contribuyen a su globalización: hoy todo se universaliza y hay una interdependencia cada vez mayor. Y nosotros sabemos que en el Evangelio hay una dinámica de amor, de unidad, de fraternidad universal que puede iluminar este proceso y discernir sus valores para que puedan transformar beneficiosamente la realidad. Las precisiones del Evangelio a propósito de la justicia, de la preferencia por los más frágiles, de la dignidad de toda persona, del Bien Común, pueden tener un peso especial ante tantas insatisfacciones que la evolución de nuestro mundo provoca.

Las cuestiones que se plantean en nuestros días en diversos lugares son importantes: la aspiración uni-

versal a la paz, una mayor justicia, el deseo de un medio ambiente sano y habitable, etc. A veces encontramos también personas que parecen desentenderse de las cuestiones fundamentales: amistad, familia, principios morales... y, a la vez, viven en busca de sentido dejándose llevar por valores y absolutos de sustitución. Para nosotros han de ser oportunidades para la evangelización. El Evangelio y la experiencia que este aporta sobre la vida humana puede ser una fuente de inspiración y de esperanza para ir avanzando en la búsqueda de respuestas y soluciones.

Naturalmente, la evangelización no debe consistir fundamentalmente en afirmar deberes o en consolidar prácticas religiosas sino en acompañar procesos y hacer propuestas, creando ocasiones para que las personas puedan responder libre y responsablemente a Dios. Propuestas que deberán ser acompañadas necesariamente del testimonio de personas y comunidades que lo viven y lo hacen ver con sus obras.

Esto nos pide a los cristianos dedicar momentos y ocasiones de profundización a la luz de la Palabra de

Dios, de oración personal y comunitaria, de escucha y de confrontación recíproca, para ayudarnos a mantener la necesaria calidad evangélica y evangelizadora que estamos llamados a vivir. Necesitamos mantener un ejercicio de discernimiento que nos haga poner en el centro de nuestra acción eclesial lo que Dios nos va haciendo ver como más esencial en la tarea de la transmisión de la fe y de la iniciación cristiana.

Los cristianos tenemos el convencimiento de que el mensaje de Jesús, del que somos portadores, es profundamente liberador en cualquier situación. Ahora que empezamos un nuevo curso pastoral tenemos una nueva ocasión para repensar las cuestiones fundamentales y acertar a ser más y mejor «sal y luz». Tendremos que reconocer nuestras limitaciones con humildad, pero seguiremos escuchando con claridad las palabras exigentes de Jesús: «Si la sal pierde su sabor, ¿con qué se salará?» (Mt 5,13).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737